

Решение на Съда (първи състав) от 26 март 2020 г. (преюдициално запитване от Riigikohus — Естония) — Наказателно производство срещу А. Р.

(Дело C-2/19) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Рамково решение 2008/947/ПВР — Взаимно признаване на съдебни решения и решения за пробация — Приложно поле — Съдебно решение, с което се налага наказание лишаване от свобода с отложено изпълнение — Пробационна мярка — Задължение за въздържане от извършване на ново престъпление — Задължение със законов произход)

(2020/C 215/19)

Език на производството: естонски

Запитваща юрисдикция

Riigikohus

Страна в главното наказателно производство

А. Р.

Диспозитив

Член 1, параграф 2 от Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимното признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции, във връзка с член 4, параграф 1, буква г) от него, трябва да се тълкува в смисъл, че признаването на присъда, с която се налага наказание лишаване от свобода, чието изпълнение е спряно единствено при условие за спазване на законово задължение за въздържане от извършване на ново престъпление през изпитателен срок, попада в приложното поле на това рамково решение, стига това законово задължение да произтича от тази присъда или от постановено въз основа на нея решение за пробация, което запитващата юрисдикция има задачата да провери.

⁽¹⁾ ОВ С 93, 11.3.2019 г.

Решение на Съда (шести състав) от 26 март 2020 г. (преюдициално запитване от Landgericht Saarbrücken — Германия) — JC/Kreissparkasse Saarlouis

(Дело C-66/19) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Защита на потребителите — Директива 2008/48/ЕО — Договори за потребителски кредити — Право на отказ — Срок за упражняване на това право — Изисквания относно информацията, която следва да се съдържа в договора — Информация, която се ограничава до многократно препращане към национални разпоредби)

(2020/C 215/20)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Landgericht Saarbrücken

Страни в главното производство

Ищец: JC

Ответник: Kreissparkasse Saarlouis

Диспозитив

- 1) Член 10, параграф 2, буква п) от Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета трябва да се тълкува в смисъл, че в информацията, която следва да се посочи ясно и кратко в договор за кредит в приложение на тази разпоредба, се включват условията за изчисляване на срока за отказ, предвидени в член 14, параграф 1, втора алинея от тази директива.
- 2) Член 10, параграф 2, буква п) от Директива 2008/48 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска договор за кредит да препраща, що се отнася до информацията, посочена в член 10 от тази директива, към национална разпоредба, която от своя страна препраща към други разпоредби от правото на съответната държава членка.

(¹) ОВ С 139, 15.4.2019 г.

Решение на Съда (седми състав) от 11 март 2020 г. (преюдициално запитване от Corte suprema di cassazione — Италия) — San Domenico Vetraria SpA/Agenzia delle Entrate

(Дело С-94/19) (¹)

(Преюдициално запитване — Данъчни въпроси — Данък върху добавената стойност (ДДС) — Шеста директива 77/388/ЕИО — Членове 2 и 6 — Приложно поле — Облагаеми сделки — Възмездна доставка на услуги — Командироване на персонал от дружество майка в дъщерното му дружество — Възстановяване от страна на дъщерното дружество до размера на направените разходи)

(2020/С 215/21)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Corte suprema di cassazione

Страни в главното производство

Касатор: San Domenico Vetraria SpA

Ответник: Agenzia delle Entrate

в присъствието на: Ministero dell'Economia e delle Finanz

Диспозитив

Член 2, точка 1 от Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, въз основа на която не се считат за релевантни за целите на данъка върху добавената стойност наемането или командироването на персонал на дружество майка в дъщерното му дружество, извършвани срещу възстановяването само на разходите за тях, доколкото сумите, платени от дъщерното дружество на неговото дружество майка, от една страна, и наемането или командироването, от друга страна, взаимно се обуславят.

(¹) ОВ С 182, 27.5.2019 г.